

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

σελ. 6

σελ. 3
Δυναμική εμφάνιση των μαθητών στην Αθήνα

σελ. 4-5
Μαθητικές κινητοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη και η δράση της Μαθητικής Αντεπίθεσης

σελ. 7
1 χρόνο από τη δολοφονία της Ιζχρονης Σάρα

σελ. 8
41 χρόνια μετά, η εξέγερση του Πολυτεχνείου δείχνει το δρόμο

Μαθητική Αντεπίθεση Δεκέμβρης 2014

mathitikiantepithesi.blogspot.gr

mathitikiantepithesi@yahoo.gr

τηλέφωνο: 6978254992

από τη σύνταξη

Αυτό το τεύχος της Μαθητικής Αντεπίθεσης, το δεύτερο για την φετινή χρονιά, εκδίδεται πιο σύντομα απ' ό,τι ήταν προγραμματισμένο για δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος είναι ότι η επίθεση της κυβέρνησης σε όλα τα μέτωπα και ειδικά σε ό,τι αφορά την επίθεση στη νεολαία έχει επιταχυνθεί και θα επιταχύνεται συνεχώς όσο περισσότερο αυτή η κυβέρνηση καταρρέει. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι από την έκδοση του πρώτου τεύχους μεσολάβησαν κάποιες σημαντικές κινητοποιήσεις και κυρίως οι μαθητικές κινητοποιήσεις του Νοέμβρη.

Η επίθεση αυτή αφορούσε κυρίως τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες της νεολαίας. Η πλήρης κατάργησή τους και η σταθεροποίηση ενός κράτους «έκτακτης ανάγκης» είναι αναγκαίος όρος για την χουντική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ προκειμένου να περάσει όλα τα βάρβαρα μέτρα της, καθώς και το νέο Μνημόνιο που ετοιμάζει, αλλά και να παραμείνει γαντζωμένη στην εξουσία όσο περισσότερο μπορεί.

Έτσι στα πανεπιστήμια, οι νέοι διορισμένοι πρυτάνεις πέρασαν σε μια πρωτοφανή και ευθεία επίθεση στο φοιτητικό κίνημα. Στην Αθήνα ο πρύτανης του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Φορτσάκης, εκτελώντας εντολές της κυβέρνησης έβαλε ΜΑΤ έξω από την Νομική σχολή για να μην πραγματοποιηθεί η προγραμματισμένη κατάληψη των φοιτητών εν' όψει της επετείου του Πολυτεχνείου. Μετά από λίγες μέρες μάλιστα δήλωσε πως οι φοιτητικές συνελεύσεις δεν μπορούν να αποφασίζουν για καταλήψεις γιατί είναι...μειοψηφίες, κι ότι οι αποφάσεις πρέπει να παίρνονται από ηλεκτρονικά δημοψηφίσματα! Σε ίδιου τύπου κινήσεις προέβησαν και οι υπόλοιποι πρυτάνεις της χώρας.

Λίγες μέρες μετά ξεκίνησε η απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ζητάει το αυτονόητο: Να του δοθεί

εκπαιδευτική άδεια από τις φυλακές προκειμένου να σπουδάσει στο ΤΕΙ Αθήνας όπου πέρασε δίνοντας πανελλαδικές μέσα στη φυλακή.

Τον ίδιο καιρό έκανε το γύρο του κόσμου η φρικιαστική είδηση για τη δολοφονία 43 αριστερών φοιτητών στο Μεξικό από συμμορία ναρκωτικών, στην οποία παραδόθηκαν γι' αυτόν το σκοπό από την αστυνομία μετά από εντολή του δημάρχου της πόλης.

Όλα αυτά δίνουν απλά το περίγραμμα της γιγαντιαίας επίθεσης που σαν νεολαία έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Σε αυτήν την κατάσταση καλούμαστε οι μαθητές να δράσουμε.

Στα σχολεία, η χρονιά ξεκίνησε στη σκιά των καταστροφικών πρώτων αποτελεσμάτων του Νέου Λυκείου, που άφηνε περίπου το 40% των μαθητών της χώρας μετεξεταστέους ή στην ίδια τάξη. Οι μαθητές όμως δεν άργησαν να αντιδράσουν και στις 3 Νοέμβρη μαζικές διαδηλώσεις ξεκίνησαν σε όλες τις πόλεις, ενώ πολλά σχολεία ξεκίνησαν καταλήψεις. Η κυβέρνηση απάντησε κι εδώ με βία και τρομοκρατία, στέλνοντας εισαγγελείς στα σχολεία, προχωρώντας σε σπάσιμο καταλήψεων, συλλήψεις ή και φυσική βία εναντίον μαθητών.

Οι κινητοποιήσεις πάντως αυτές, που περιγράφονται αναλυτικά σε αυτό το τεύχος, έδειξαν ότι οι μαθητές και η νεολαία συνολικότερα μπορούμε να κινητοποιούμαστε, να αντιδρούμε, να διεκδικούμε. Αυτό είναι το πρώτο που πρέπει να κρατήσουμε, ενάντια στους παπαγάλους των ΜΜΕ που προσπαθούν να μας πείσουν καθημερινά ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει.

Φυσικά για να μπορέσουμε να κερδίσουμε το μέλλον μας θα χρειαστούν πολλοί πιο σκληροί, μεγάλοι και μαχητικοί αγώνες. Θα χρειαστούν εξεγέρσεις, όπως αυτή του Δεκέμβρη του 2008, από τον οποίο συμπληρώνονται φέτος 6 χρόνια, ή του Πολυτεχνείου του '73, και ακόμη μεγαλύτερες. Ωστόσο αυτά δεν έρχονται από μόνα τους και ξαφνικά, αντίθετα χρειάζεται μια πολύ καλή προετοιμασία.

Η σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας είναι τεράστια και δεν μπορεί να αποφευχθεί. Αυτό που έχουμε μπροστά μας δεν είναι απλά ένας νόμος όπως το Νέο Λύκειο (που από μόνος του είναι καταστροφικός). Είναι η πλήρης κατάργηση των δικαιωμάτων μας. Στην εκπαίδευση, όπου ο στόχος είναι η πλήρης διάλυσή της, αφού για τις κυβερνήσεις και τους καπιταλιστές είναι ένα περιττό έξοδο, «ζεστό χρήμα» που πρέπει άμεσα να δοθεί στις χρεοκοπημένες τράπεζες. Στη δουλειά, όπου η ανεργία στους νέους ξεπερνά το 60%, ενώ όσοι δουλεύουν είναι σε συνθήκες μεσαίωνα, χωρίς ωράριο και δικαιώματα, με εξευτελιστικούς μισθούς-χαρτζιλίκια. Στα δημοκρατικά μας δικαιώματα, με τη νέα χούντα κυβέρνησης-τρόικας που θέλει να καταργήσει οποιοδήποτε δικαίωμα και κυρίως το δικαίωμα του να αγωνίζεσαι.

Σε τελευταία ανάλυση η σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας είναι με το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, που με την τεράστια κρίση του και τους πολέμους που γεννάει απειλεί να γυρίσει την ανθρωπότητα σε μια κατάσταση βαρβαρότητας.

Η προετοιμασία αυτής της μάχης είναι το βασικό μας καθήκον σαν μαθητές, και περνάει μέσα από μικρούς και μεγάλους αγώνες, όπως είναι και αυτός ενάντια στο Νέο Λύκειο. Για αυτούς τους αγώνες παλεύει η Μαθητική Αντεπίθεση σε κάθε σχολείο που βρίσκεται. Για την ενοποίηση και την κλιμάκωσή τους, την ενοποίηση τους με την υπόλοιπη νεολαία και τους εργαζόμενους, την αυτοοργάνωση και την αποτελεσματικότητά τους. Πάνω σε αυτό καλούμε κάθε μαθητή να παλέψει και να οργανωθεί μαζί μας. Για να βγούμε νικητές από τον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει.

**Καλή ανάγνωση
και καλούς αγώνες**

ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Με την πρώτη χρόνια εφαρμογής του Νέου Λυκείου να έχει ολοκληρωθεί και βαδίζοντας στο πρώτο τετράμηνο της δεύτερης χρονιάς, τα προβλήματα του νέου συστήματος έχουν γίνει πλέον ξεκάθαρα. Για τον λόγο αυτό, πολλά σχολεία αντέδρασαν και βάλανε μπροστά έναν αγώνα ενάντια στη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Στο 4ο Γυμνάσιο Γαλασίου της Αθήνας, με αφορμή τις 3 Νοέμβρη - ημέρα Πανελλήνιας Κατάληψης – (πανελλαδική κινητοποίηση γυμνασίων, λυκείων ενάντια στο νέο λύκειο) αποφασίσαμε να βάλουμε θέμα στο σχολείο μας για να συμμετέχουμε και εμείς. Την Παρασκευή 31 Οκτώβριου έγινε Γενική Συνέλευση. Έγινε συζήτηση και ενημέρωση των μαθητών μέσα από αντικειμενική παρουσίαση της κατάστασης και τέθηκε το θέμα της κατάληψης, όπου ψηφίστηκε ομοφώνως. Την Δευτέρα 3/11 το σχολείο τέθηκε υπό κατάληψη με τη συμμετοχή των μαθητών να αγγίζει τα 2/3, γεγονός αρκετά ενθαρρυντικό. Μοναχά όμως με την κατάληψη ενός κτηρίου δεν επιτυγχάνεται ο στόχος μας, παρόλο που είναι μία καλή αρχή. Συνελεύσεις, συζητήσεις, ενημερώσεις γίνονταν συνεχώς με θέματα «τι περιλαμβάνει το νέο λύκειο και ποιος είναι ο στόχος του;», «ποιο το νόημα μιας κατάληψης;», «ποια θα είναι η καταστολή του κράτους εναντίον μας;». Και τέλος προσπαθήσαμε να ευαισθητοποιήσουμε τους συμμαθητές κάνοντας τους να καταλάβουν πως θα πρέπει να διεκδικήσουν από την κυβέρνηση τα δικαιώματά τους με εργαλείο τους αγώνες τους. Είδαμε πως η ανταπόκριση των μαθητών σε όλη την Ελλάδα και ιδίως στην επαρχία ήταν μεγάλη (περίπου στα 500 σχολεία) όποτε αποφασίστηκε να συνεχίσουμε την κατάληψη και την επομένη μέρα. Την Τρίτη 4/11 έγινε Πανεκπαιδευτικό Συλλαλητήριο στα Προπύλαια που το καλούσαν φοιτητικοί σύλλογοι, εκπαιδευτικοί, μαθητές μαζί και αποφασίσαμε να κατεβούμε. Παρά την ικανοποιητική συμμετοχή των παιδιών στην κατάληψη η ανταπόκριση των μαθητών στην πορεία γενικά ήταν μικρή από το Γαλάτσι. Η στάση του

>> Μαθητές διαδηλώνουν έξω από το υπουργείο παιδείας

ΚΚΕ ήταν απαράδεκτη αφού έβαλε δικό του συλλαλητήριο στις 12μμ (ενώ το κάλεσμα ήταν για τις 2μμ) διασπώντας έτσι την πορεία. Την Πέμπτη θα συνεχίζαμε την κατάληψη όμως είχαμε προβλήματα με τους καθηγητές οι οποίοι, παρά το γεγονός ότι το σχολείο ήταν κλειστό, εισέβαλαν στο σχολείο. Τουλάχιστον πραγματοποιήθηκε συνέλευση μαθητών-καθηγητών-συλλογών γονέων μέσα από την οποία οι καθηγητές κατάλαβαν πως οι μαθητές δεν κοιμούνται και θέλουν να διεκδικήσουν το μέλλον τους με οποιοδήποτε κόστος.

Παράλληλα το Μουσικό Σχολείο Ίλιου με μεγάλο ιστορικό κινητοποιήσεων και καταλήψεων προχώρησε στις ίδιες διαδικασίες για κατάληψη την Δευτέρα 3/11. Στο μουσικό σχολείο αποφασίστηκε πως θα γινόταν κατάληψη παραμόνο με την ενεργή συμμετοχή των μαθητών στην πορεία. Σε αντίθεση με τα προηγούμενα χρόνια, η συμμετοχή ήταν μικρή με μια ομάδα 60 συμμαθητών μας να κατεβαίνει έχοντας το δικό τους πανό. Το σχολείο παρέμεινε κλειστό μόνο την Δευτέρα και με ομόφωνη απόφαση άνοιξε την Τρίτη, καθώς αρκετά παιδιά έφυγαν παρά το ότι ψήφισαν υπέρ. Παρά όμως το ότι η κατάληψη τερματίστηκε, δεν πτοήθηκαν οι μαθητές από το να κατέβουν σε όλες τις υπόλοιπες πορείες παίρνοντας κανονικά απουσίες.

Όσον αφορά τις γύρω περιοχές των σχολείων που προαναφέραμε, γενικά η ανταπόκριση από τα σχολεία του Γαλασίου δεν ήταν μεγάλη με τα λύκεια να παραμένουν

ανοιχτά δείχνοντας ένα μούδιασμα, παρά το ότι αντιμετωπίζουν άμεσα το πρόβλημα του νέου νομοσχεδίου. Αντίθετα πολλά σχολεία του Ίλιου και του Καματερού συμμετείχαν ενεργά στις καταλήψεις με την πλειονότητα των σχολείων να τελούν υπό κατάληψη με ένα από αυτά παραμένει κλειστό μέχρι και σήμερα.

Αυτό μας δείχνει πως πιο ενεργά στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν παιδιά των λαϊκών-εργατικών συνοικιών αφού δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις του νέου νομοσχεδίου, της "δημόσιας και δωρεάν παιδείας" του Λοβέρδου και του Σαμαρά.

Κλείνοντας, πιστεύουμε πως οι κινητοποιήσεις μας ήταν ένα καλό πρώτο βήμα. Μας δόθηκε η ευκαιρία να δούμε τις δυνατότητες του μαθητικού κινήματος αλλά και τις αδυναμίες του. Στόχος μας δεν ήταν να χάσουμε διδακτικές ώρες, είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε μάθημα ώρες εκτός σχολικού ωραρίου εάν είναι να πετύχουμε το στόχο μας, δηλαδή να σταματήσουμε το «Νέο Λύκειο» και ν' αλλάξουμε συνολικά το σύστημα. Όλη αυτή η εμπειρία άξιζε τον κόπο, για την ενημέρωση της πλειοψηφίας των μαθητών μέσα από συζητήσεις-συνελεύσεις και την δυνατότητα που μας δόθηκε να εκφράσουμε την γνώμη μας και τη δύναμη μας. Αυτό που ζητάμε είναι να ακουστούμε!

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ

Φέτος, την δεύτερη χρονιά της εφαρμογής του νέου λυκείου, το κλίμα στα σχολεία φάνηκε να είναι αρκετά διαφορετικό από πέρυσι. Οι μαθητές μπήκαν προβληματισμένοι από τα αποτελέσματα των εξετάσεων της Α' Λυκείου (και όχι μόνο απ' αυτά) ξεκινώντας από τις πρώτες κιόλας μέρες τις συζητήσεις όσον αφορά το νέο λύκειο και τα καταστροφικά αποτελέσματά του. Έτσι οι συζητήσεις αυτές οδήγησαν στις πρώτες καταλήψεις. Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο των καταλήψεων αυτών ήταν ότι για σε κάθε σχολείο, ανεξάρτητα από τα επιμέρους αιτήματα που είχε το καθένα, υπήρχε ένα αίτημα κοινό για όλους: ΚΑΤΩ ΤΟ ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ. Το πρόβλημα με τις καταλήψεις αυτές ήταν το ότι δεν υπήρχε κάποιος ουσιαστικός συντονισμός μεταξύ τους έτσι ώστε να μπορεί να έχει συνέχεια με αποτέλεσμα μετά την πορεία στις 18/10, όπου συμμετείχαν γύρω στους 150 μαθητές, οι καταλήψεις να σπάσουν.

Με το τέλος του πρώτου κύματος καταλήψεων δόθηκε η ευκαιρία στους μαθητές να προετοιμάσουν κάτι πιο μαζικό και πιο οργανωμένο. Με πρωτοβουλία μερικών μαθητών βγήκε στο internet κάλεσμα για μια ημέρα ταυτόχρονων καταλήψεων σε όλη τη χώρα, με κύριο αίτημα την κατάργηση του νέου λυκείου, για τις 3 Νοέμβρη. Αυτό αποτέλεσε και το πρώτο ηχηρό μήνυμα των μαθητών προς την κυβέρνηση και έδειξε πως οι μαθητές δεν έχουν αποδεχτεί το νέο λύκειο ούτε την τράπεζα θεμάτων. Σε όλες τις περιοχές της Ελλάδας έγιναν καταλήψεις οι οποίες ξεπέρασαν τις 500 σε αριθμό (σύμφωνα με την κυβέρνηση), ενώ φάνηκε να είναι πιο μαζικές στην επαρχία παρά σε μεγάλες πόλεις. Στις πορείες συμμετείχαν χιλιάδες μαθητές, ακόμα και στις πιο μικρές πόλεις. Συγκεκριμένα στην Θεσσαλονίκη

συμμετείχαν περίπου 1000 μαθητές από 20 και παραπάνω σχολεία. Τα ίδια και μεγαλύτερα νούμερα φάνηκαν σε όλη την Ελλάδα.

Ο υπουργός Παιδείας Λοβέρδος απάντησε άμεσα εφαρμόζοντας την γνωστή συνταγή απειλών για αναπληρώσεις μαθημάτων με παράταση του έτους, για μαθήματα μέσα στις γιορτές κλπ. Δεν δίστασε μάλιστα, σε συνεργασία με την εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, να δώσει εντολή σε όλους τις εισαγγελείς και στην αστυνομία να επέμβουν για να σπάσουν τις καταλήψεις των μαθητών, και όλα αυτά από την πρώτη μέρα κιόλας! Η αστυνομία, βέβαια, φαίνεται πως δεν χρειαζόταν "ειδική πρόσκληση" αφού είχε ήδη προλάβει να κάνει προσαγωγές μαθητών στο Χολαργό, όπου χτύπησαν και έναν 14χρονο μαθητή, αλλά και στην Λαμία όπου έσπασε δύο καταλήψεις, ενώ συνέλαβε και 9 μαθητές μαζί με τους γονείς τους. Σημαντική ήταν επίσης και η εμφάνιση μαθητών στην εκπομπή του Πρετεντέρη "Ανατροπή", όπου εκτός από την ωμή επίθεση που δέχθηκαν οι 2 μαθητές από σχεδόν όλο το πάνελ, το οποίο επίσης δεν ήταν τυχαίο, (Άδωνης Γεωργιάδης, Δαρμετζοπουλος [υφυπουργός παιδείας], Φορτσάκης, Πρετεντέρης) φάνηκε πως προσπαθούσαν να εξευτελίσουν τον αγώνα των μαθητών λέγοντας πως αυτές οι

καταλήψεις είναι καθαρά εθιμοτυπικές καθώς και να εκθέσουν του μαθητές συνολικά.

Βέβαια τίποτα από αυτά δεν φάνηκε να πτοεί τους μαθητές. Οι καταλήψεις συνεχίστηκαν, όπου δεν είχε επέμβει η αστυνομία, και πήρε περίπου 10 ημέρες μέχρι να ανοίξει και το τελευταίο σχολείο. Σε όλο αυτό το διάστημα οι πορείες και οι δράσεις των μαθητών δεν σταμάτησαν. Στην Θεσσαλονίκη σε μια προσπάθεια να συνεχιστεί ο αγώνας δημιουργήθηκε ένα συντονιστικό μαθητών από 18 σχολεία. Αρχικά το συντονιστικό αυτό ξεκίνησε με πολύ καλές βάσεις αφού αποτελούσε μια στοιχειώδη μορφή αυτοοργάνωσης του μαθητικού κινήματος, ενώ πολύ σημαντικό είναι ότι δεν χάθηκε ακόμα και μετά το πέρας των καταλήψεων. Σαν Μαθητική Αντεπίθεση από την πρώτη στιγμή υποστηρίξαμε και συμβάλλαμε ενεργά στη δημιουργία και τη λειτουργία του, ενώ χρειάστηκε να αντιπαρατεθούμε και με την ηττοπάθεια ή και με προσπάθειες καπελώματος από την ΚΝΕ και από τη νεολαία ΣΥΡΙΖΑ. Από εκεί αποφασίστηκαν και καλέστηκαν δύο ακόμα πορείες, όπου η συμμετοχή ήταν βέβαια λιγότερη απ' ότι η προηγούμενη –μιας και

οι καταλήψεις είχαν ήδη περιοριστεί και πολλοί μαθητές κατέβαιναν παίρνοντας απουσίες- αλλά παρόλα αυτά έδειχνε πως οι μαθητές δεν έχουμε χάσει την ικανότητά μας να αγωνιζόμαστε και έδινε μια καλή απάντηση σε όσους λένε ότι οι μαθητές «κοιμούνται». Εκδόθηκε προκήρυξη για τη συνέχιση των καταλήψεων που μοιράστηκε σε αρκετά σχολεία από όλες τις περιοχές της Θεσσαλονίκης, ωστόσο όσο τα νούμερα των καταλήψεων πανελλαδικά έπεφταν, και οι κινητοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη δεν μπόρεσαν να συνεχιστούν. Γενικότερα η στάση της κυβέρνησης απέναντι στις κινητοποιήσεις της 3/11 είναι ενδεικτική για την στάση που θα κρατάει από εδώ και πέρα σε κάθε αγώνα μας. Γνωρίζει πως η νεολαία, δηλαδή και οι μαθητές, είναι το πιο μαχητικό κομμάτι της κοινωνίας και πως αυτήν την στιγμή είναι και το πιο

καταδικασμένο κομμάτι, αφού αυτή θα κληθεί να υποστεί τα χειρότερα. Επίσης η κυβέρνηση γνωρίζει πως αυτήν την στιγμή με την επίθεση που εξαπολύει συνολικά στην κοινωνία έχει αφήσει πάρα πολλά ανοιχτά μέτωπα, με εμάς τους μαθητές, με τους φοιτητές και με τους εργαζόμενους και πως αν έστω κι ένας από αυτούς ξεγεραθεί το πιο σίγουρο είναι ότι θα παρασύρει και τους υπόλοιπους μαζί του και αυτό θα σημαίνει το τέλος της. Αυτός θα πρέπει να είναι και ο στόχος μας σαν μαθητές.

Εδώ και καιρό συσσωρεύεται συνεχώς οργή και θυμός από όλους μας, και αυτό δεν μπορεί να γίνεται για πολύ ακόμα, πράγμα που σημαίνει πως δεν έχουμε πει ακόμα την τελευταία μας λέξη και πως όλα αυτά τα συναισθήματα κάποια στιγμή (όχι πολύ μακριά από το τώρα) θα εκτονωθούν και θα πυροδοτήσουν κάτι μεγάλο. Οι κινητοποιήσεις που έγιναν μέχρι

σήμερα, λοιπόν, είναι μόνο η αρχή. Οι μαθητές, σαν κίνημα, πρέπει να προετοιμαστούμε για τους μεγάλους και σκληρούς αγώνες που έρχονται από εδώ και πέρα και να καταλάβουμε πως το μέλλον που θα έχουμε είναι το μέλλον που θα κατακτήσουμε εμείς με τους αγώνες μας, με την ενότητα με τα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας, την αυτο-οργάνωση, την αποφασιστικότητα και την πίστη στο δίκιο μας. Οι κινητοποιήσεις της 3/11 ήταν μια καλή αρχή-πρώτη απάντηση στην κυβέρνηση και το Νέο Λύκειο-έκτρωμα. Σαν Μαθητική Αντεπίθεση συνεχίζουμε την προσπάθεια μας στα σχολεία, για τη δημιουργία επιτροπών αγώνα σε κάθε σχολείο και γειτονιά, για την ενίσχυση της Μαθητικής Αντεπίθεσης και της πολιτικής της, ώστε οι νέες κινητοποιήσεις μας να είναι αρκετά σύντομα, πιο μαζικές, συντονισμένες και κυρίως νικηφόρες.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

**ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΙΣ 6μμ

**ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΙΣΚΡΑ, ΑΜΥΝΤΑ 12
ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ**

Ανταπόκριση από τα ΓΕΛ του Κορδελιού

Όπως και άλλα 500 περίπου σχολεία σε όλη την Ελλάδα, έτσι και τα δικά μας, το 1° και 2° ΓΕΛ Ελευθερίου - Κορδελιού, πήραν μέρος στην Πανελλήνια κατάληψη ενάντια στο Νέο Λύκειο που ξεκίνησε στις 3 Νοεμβρίου 2014.

Στο 2° ΓΕΛ η κατάληψη κύλισε ομαλά με την συγκατάθεση όλων των μαθητών από κάθε τάξη και με την μεγάλη βοήθεια του 15μελούς. Υπογραφές μαζεύτηκαν με συνοπτικές διαδικασίες και το σχολείο παρέμεινε κλειστό για 4 ημέρες.

Από την άλλη μεριά, το 1° ΓΕΛ είχε αρκετές δυσκολίες αφού δεν ήρθε αντιμέτωπο μόνο με τους καθηγητές αλλά και με το 15μελές του σχολείου και με μαθητές της Γ' Λυκείου. Από την πρώτη κιόλας μέρας οι «καταλήψεις» κατακλείστηκαν με απειλές.

Παρόλα αυτά κανένας από το 15μελές ή την Γ' Λυκείου δεν μπόρεσε να τα βάλει με την πλειοψηφία αφού στην ψηφοφορία υπερίσχυσε η ψήφος υπέρ της κατάληψης και το σχολείο παρέμεινε κλειστό κι αυτό για 4 ημέρες.

Και τα δύο σχολεία με εμπόδια ή χωρίς φαίνονται αποφασισμένα (στην πλειοψηφία των μαθητών τουλάχιστον) να συνεχίσουν τους αγώνες και να συμμετέχουν σε κάθε μαζική κατάληψη που αποφασιστεί να οργανωθεί στο μέλλον ενώ στο μεταξύ κάποιοι μαθητές συμβάλουμε με τον δικό μας τρόπο στον αγώνα συμμετέχοντας σε κάθε πορεία και στο Ανοιχτό Συντονιστικό Θεσσαλονίκης όπως κάθε συνειδητοποιημένος μαθητής θα έπρεπε να κάνει.

Μάγδα & Ιωσήφ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ ΤΟΝ ΑΛΕΞΗ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΤΟΥΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ

6 Δεκέμβρη του 2008. Ο 15χρονος μαθητής Αλέξης Γρηγορόπουλος εκτελείται εν ψυχρώ από τον ειδικό φρουρό Κορκωνέα. Το ίδιο κιόλας βράδυ διαδηλώσεις γίνονται σε όλη την χώρα ενάντια στην αστυνομική βία και τρομοκρατία. Τη Δευτέρα 8 Δεκέμβρη οι μαθητές όλης της χώρας, σαν να ήταν συνεννοημένοι, κατεβαίνουν στους δρόμους, πολιορκούν τα αστυνομικά τμήματα, και δίνουν χαρακτήρα εξέγερσης στις κινητοποιήσεις. Για δυο βδομάδες και παραπάνω η χώρα συνταράσσεται από τις τεράστιες και μαχητικές διαδηλώσεις, κλονίζοντας ανεπανόρθωτα και την τότε κυβέρνηση Καραμανλή. Η κυβέρνηση απαντά με πρωτοφανή καταστολή, η οποία όμως εξοργίζει ακόμη περισσότερο την νεολαία, που δεν σταματά τις διαδηλώσεις παρά μόνο στα τέλη Δεκέμβρη.

Ο Δεκέμβρης του 2008, αν και δεν κατάφερε να παρασύρει στο δρόμο και τους εργαζόμενους ώστε να αποτελειώσει την κυβέρνηση Καραμανλή, άφησε μια τεράστια παρακαταθήκη. Αποκάλυψε στα μάτια της κοινωνίας τον πραγματικό ρόλο της αστυνομίας και του κράτους, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα και ότι δεν είναι παντοδύναμοι όπως θέλουν να φαίνονται, ενώ πυροδότησε αγώνες ακόμα και στις χώρες του εξωτερικού όπως την Γαλλία. Το κυριότερο είναι ότι έβγαλε στο δρόμο μια ολόκληρη γενιά που κατάλαβε ότι η δολοφονία του Αλέξη περιέγραφε το μέλλον που οι κυβερνήσεις και το καπιταλιστικό σύστημα επεφύλασσαν για αυτούς. Ο Δεκέμβρης αποτέλεσε την πρώτη μεγάλη αντίδραση της ελληνικής κοινωνίας στην βαρβαρότητα της κρίσης του καπιταλισμού, κι έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη των τεράστιων αγώνων των επόμενων

>> Χιλιάδες μαθητές διαμαρτύρονται έξω από τα κεντρικά της αστυνομίας στην Αθήνα (ΓΑΔΑ)

χρόνων.

Σήμερα, 6 χρόνια μετά η νεολαία συνεχίζει να αγωνίζεται χωρίς ποτέ να ξεχνά ούτε τον Αλέξη, ούτε τον Δεκέμβρη. Η σημερινή κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ συνεχίζουν να δολοφονούν και μάλιστα καθημερινά. Με τη φτώχεια, την ανεργία, τα συνεχή μνημόνια. Ειδικά για την νεολαία ετοιμάζουν μια μαζική εξόντωση. Τρέφουν άσβεστο μίσος για τους νέους γιατί ξέρουν ότι αποτελεί για αυτούς έναν θανάσιμο κίνδυνο όταν ξεσηκωθεί ενάντια στο μέλλον που της ετοιμάζουν. Το ξέρουν άλλωστε αυτό γιατί το είδαν και τον Δεκέμβρη του '08, αλλά και πολλές ακόμα φορές.

Σήμερα, η κυβέρνηση απειλεί να βάψει τα χέρια της με το αίμα ενός ακόμη νέου, του Νίκου Ρωμανού, παιδικού φίλου του Αλέξη που ήταν μαζί του τη νύχτα της δολοφονίας. Αρνείται να ικανοποιήσει το αυτονόητο αίτημα του να πάρει εκπαιδευτική άδεια για να μπορέσει να σπουδάσει στο ΤΕΙ Αθήνας όπου κατάφερε να περάσει μέσα από τις φυλακές.

Ο λόγος για αυτήν την άρνηση είναι ακριβώς αυτή η εκδικητικότητα και το

μίσος απέναντι στη νεολαία, και κυρίως στη νεολαία που αγωνίζεται, μιας που ο Νίκος Ρωμανός με τη δράση του στράφηκε ενάντια στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Τη στιγμή που γράφεται το άρθρο βρίσκεται σε απεργία πείνας για περισσότερο από 20 μέρες, με αποτέλεσμα η ζωή του να βρίσκεται σε τεράστιο κίνδυνο.

Ο φετινός Δεκέμβρης πρέπει να είναι μαζικός και μαχητικός. Με τις διαδηλώσεις αυτές δεν τιμάμε μόνο τον δολοφονημένο συμμαθητή μας, αλλά και την ίδια την εξέγερση της νεολαίας και αγωνιζόμαστε ενάντια στην καταστολή και το κράτος έκτακτης ανάγκης. Κυρίως όμως το καθήκον μας είναι να εμπνευστούμε από τον Δεκέμβρη του 2008 για να φτιάξουμε έναν δικό μας «Δεκέμβρη», ακόμα μεγαλύτερο, μαχητικότερο και αποτελεσματικότερο. Για να μην γίνει η γενιά μας η χαμένη γενιά της κρίσης.

**ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΤΗΣ 6^{ΗΣ} ΔΕΚΕΜΒΡΗ**

1 ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ 13ΧΡΟΝΗΣ ΣΑΡΑΣ Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΒΙΑ

Πριν ένα χρόνο 13χρονη Σάρα βρήκε τραγικό θάνατο στην Ξηροκρήνη Θεσσαλονίκης μέσα στο σπίτι της. Στην προσπάθεια της να ζεσταθεί με τη μητέρα της χρησιμοποιώντας μαγκάλι, πνίγηκε από τις αναθυμιάσεις. Και όλο αυτό συνέβη επειδή η ΔΕΗ τους είχε κόψει το ρεύμα γιατί δεν μπορούσαν να το πληρώσουν, μιας και η μητέρα της Σάρας ήταν άνεργη. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και με χιλιάδες άλλες οικογένειες στην Ελλάδα και μάλλον μόνο από τύχη δεν μετράμε σήμερα πολλά περισσότερα θύματα. Ο θάνατος της Σάρας λοιπόν, δεν ήταν ούτε ατύχημα ούτε αμέλεια, αλλά δολοφονία από το κράτος, τον Σαμαρά και την ΕΕ οι οποίοι υποστηρίζουν πως το ρεύμα δεν είναι δημόσιο αγαθό αλλά εμπόρευμα το οποίο παρέχεται μόνο σε όποιον μπορεί να το αγοράσει. Και αυτή η κυβέρνηση που προχωράει σε κατασχέσεις σπιτιών, κόβει το ρεύμα και καταργεί κάθε δημόσιο αγαθό της κοινωνίας είναι υπεύθυνη για το θάνατο όσων δεν μπορούν να επιβιώσουν σε αυτή την κατάσταση.

Το έγκλημα όμως από την πλευρά της κυβέρνησης δεν σταμάτησε εκεί, αφού αντί στοιχειωδώς να ζητήσει μια συγνώμη από τη μητέρα της Σάρας την έσυρε στα δικαστήρια σαν υπεύθυνη για το θάνατο της κόρης της, απειλώντας την μάλιστα και με απέλαση από τη χώρα, μιας και ήταν μετανάστρια από τη Σερβία.

Από την επόμενη κιόλας μέρα ο κόσμος της γειτονιάς της Ξηροκρήνης όπου έμενε η Σάρα κινητοποιήθηκε με πορείες διαμαρτυρίας και συμπαραστάθηκε στη μητέρα της, ενώ η μαθητική

>> Διαδήλωση για τη δολοφονία της Σάρας στη Θεσσαλονίκη

διαδήλωση της 6^{ης} Δεκέμβρη κατευθύνθηκε με πρωτοβουλία της Μαθητικής Αντεπίθεσης στην κηδεία της Σάρας που γινόταν την ίδια μέρα, με το σύνθημα που κυριαρχούσε να είναι το «δεν ήταν ατύχημα, ήταν δολοφονία, η φτώχεια είναι η πιο μεγάλη βία». Φέτος, στην επέτειο της δολοφονίας στις 2 Δεκέμβρη έγινε και πάλι διαδήλωση στην περιοχή με πρωτοβουλία της Επιτροπής Δράσης Δυτικών Συνοικιών.

Βέβαια, η φτώχεια της οικογένειας της Σάρας δεν αποτελεί κάποια εξαίρεση στην ελληνική κοινωνία. Ο μισός και παραπάνω πληθυσμός της Ελλάδας (6.300.000 άνθρωποι) βρίσκεται κάτω από το όριο της φτώχειας ή κοντά σε αυτό, χιλιάδες άνθρωποι συνωστίζονται καθημερινά για ένα «γεύμα» στα συσσίτια, χιλιάδες άνθρωποι δεν έχουν θέρμανση και ρεύμα. Αυτή είναι και η τακτική του κράτους της "έκτακτης ανάγκης" και το αποτέλεσμα των μνημονίων τα οποία επιφέρουν πολλές δολοφονίες όπως εκείνη των φοιτητών στη Λάρισα το 2013, που δεν είχαν λεφτά για πετρέλαιο και πέθαναν από αναθυμιάσεις μαγκαλιού αλλά και όλων όσων

αυτοκτόνησαν γιατί δεν άντεχαν να ζουν χωρίς αξιοπρέπεια.

Ένα χρόνο μετά λοιπόν, ακόμα θυμόμαστε και αγωνιζόμαστε ενάντια σε όσους μας στερούν τα δικαιώματα μας! Η νεολαία δίνει τον παλμό στις πορείες μνήμης, και αυτό σημαίνει πως αντιλαμβάνεται την αδικία που συμβαίνει σε αυτή την κοινωνία.

Όσο αφήνουμε αυτήν την κυβέρνηση στη θέση της, όλες αυτές οι κτηνώδεις καταστάσεις θα συνεχίσουν να συμβαίνουν και το μόνο που μπορεί να το σταματήσει είναι ο αγώνας! Κανείς δεν πρέπει να μένει μόνος του στην κρίση και η αλληλεγγύη είναι το μόνο μας δυνατό "όπλο". Δεν πρέπει να αφήνουμε τους συνανθρώπους μας να εξαθλιώνονται αλλά να διεκδικήσουμε μαζί το ρεύμα τους γιατί σήμερα έχει ο συνάνθρωπος μας αυτό το πρόβλημα, αύριο σίγουρα θα το έχουμε και εμείς.

Η αλληλεγγύη και η οργανωμένη συνειδητή πάλη ενάντια στην κυβέρνηση, στα μνημόνια και το καπιταλιστικό σύστημα που σκοτώνουν συνανθρώπους μας καθημερινά, είναι η μόνη λύση.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Το πολυτεχνείο αποτέλεσε την κορυφαία εξέγερση ενάντια στην στρατιωτική δικτατορία που επέφερε βάσανα στον ελληνικό λαό, έσπειρε τον φόβο στην κοινωνία καταργώντας κοινωνικές, ατομικές ελευθερίες και δικαιώματα και επιβάλλοντας τα συμφέροντα της με πλήρη καταστολή οποιασδήποτε αντίστασης είτε φυλακίζοντας, είτε εξορίζοντας κάθε αντίθετο άτομο με τις ιδέες της. Η χούντα, κάτω από τις οδηγίες των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, εξαθλίωσε τον ελληνικό λαό καταπατώντας τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας κατά βάση πάνω στην εργασία, στην μόρφωση, την ελεύθερη έκφραση και βούληση.

Μέσα από αυτήν την τρομερή καταπίεση, η ελληνική κοινωνία αναγκάστηκε να αναζητήσει τρόπους ανατροπής αυτού του καθεστώτος. Με την συγκρότηση όλων αυτών των διεργασιών στην συνείδηση της κοινωνίας, προέκυψαν διάφοροι αγώνες, όπως οι δύο καταλήψεις της Νομικής Σχολής, με τελικό αποτέλεσμα την μεγαλειώδη εξέγερση του Πολυτεχνείου η οποία έδωσε ουσιαστικά το έναυσμα στην εργατική τάξη να εκφράσει τις απαιτήσεις της και να δώσει μεγάλη μάχη απέναντι στους καταπατητές των απαιτήσεων αυτών.

Οι πρώτες άξιες λόγου φοιτητικές αντιδράσεις κατά τη διάρκεια της δικτατορίας εμφανίστηκαν στις αρχές του 1972, με τη συγκρότηση των Φοιτητικών Επιτροπών Αγώνα (ΦΕΑ), που αμφισβητούσαν ανοιχτά τα διορισμένα από τη χούντα διοικητικά συμβούλια των φοιτητικών συλλόγων. Φτάνουμε λοιπόν στην **14^η Νοεμβρίου 1973** με την κατάληψη της Πολυτεχνείου Αθηνών, η οποία αρχικά έγινε από μερικές εκατοντάδες αγωνιστών και είχε σαν αρχικό στόχο την διεκδίκηση των φοιτητικών δικαιωμάτων, αλλά μέσα στις πρώτες ώρες εντάχθηκαν και οι απαιτήσεις της εξοργισμένης εργατικής τάξης. Οι φοιτητές σαν νέοι «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι», οχυρώθηκαν μέσα στο κτίριο της σχολής επί της οδού Πατησίων και ξεκίνησαν τη λειτουργία του ανεξάρτητου ραδιοφωνικού σταθμού του Πολυτεχνείου. Το, πλέον ιστορικό, μήνυμά τους ήταν: «*Εδώ Πολυτεχνείο! Λαέ της Ελλάδας το Πολυτεχνείο είναι σημαιοφόρος του αγώνα μας, του αγώνα σας, του κοινού αγώνα μας ενάντια στη δικτατορία και*

για την Δημοκρατία». Πέρα από τον ραδιοφωνικό σταθμό έπαιρναν χώρο στο πολυτεχνείο και οι διαδηλώσεις, τα συλλαλητήρια και κάθε είδους εκδήλωση ενάντια στο χουντικό καθεστώς. Στο Πολυτεχνείο και στους γύρω δρόμους συνέρρευσαν τεράστια πλήθη κόσμου, κυρίως εργαζομένων σπάζοντας για πρώτη φορά τόσο έντονα την τρομοκρατία της χούντας. Στο κτίριο λειτουργούσε η Εργατική Συνέλευση, η όποια έδινε και το πολιτικό μήνυμα της εξέγερσης, με καθοριστική τη συμβολή των αγωνιστών της άκρας αριστεράς και κυρίως των τροτσικιστών, αφού οι ρεφορμιστές (ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ.) εναντιώνονταν στην εξέγερση ή προσπαθούσαν να την κρατήσουν σε «ακίνδυνα» φοιτητικά αιτήματα. Όλα τα παραπάνω γεγονότα συνέβησαν μέσα στο 3ήμερο του πολυτεχνείου, παράλληλα όμως με αυτά τα γεγονότα έξω από τον χώρο του πολυτεχνείου υπήρχαν αιματηρές συγκρούσεις αρχικά με την αστυνομία και αργότερα με το στρατό, ενώ από τις ταραχές των γύρω κτιρίων ελεύθεροι σκοπευτές πυροβολούσαν τους εξεγερμένους. Τα ξημερώματα της **17^{ης} Νοέμβρη 1973**, κι ενώ για την ίδια μέρα είχε προετοιμαστεί από τους εργάτες που βρίσκονταν στο Πολυτεχνείο Γενική Απεργία, το τανκ εισέβαλε στο Πολυτεχνείο. Στρατιώτες και αστυνομικοί έβαλαν με πραγματικά πυρά, με συνέπεια αρκετούς θανάτους στον χώρο μέσα και γύρω από το πολυτεχνείο, αλλά και στην υπόλοιπη Αθήνα. Οι νεκροί εκείνης της νύχτας αποτέλεσαν την αρχή του τέλους της χούντας. Η πράξη αυτή ήταν η τελική λύση της χούντας με σκοπό να καταπνίξει την εξέγερση και να φοβίσει τον κόσμο με την άμεση απειλή της ίδιας του της ζωής. Έτσι έσπασαν και οι τελευταίες αυταπάτες του κόσμου σχετικά με το καθεστώς και ξεγυμνώθηκε ολοκληρωτικά το αληθινό πρόσωπο της χούντας αποκαλύπτοντας τον βρώμικο και φασιστικό χαρακτήρα της.

Η χούντα δεν κατέρρευσε αμέσως μετά την εξέγερση του πολυτεχνείου, αλλά η εξέγερση την αποδυνάμωσε στα μάτια του κόσμου περνώντας ένα μήνυμα θάρρους, τόλμης και ελπίδας στις τρομοκρατημένες κατά το παρελθόν λαϊκές μάζες. Επίσης σηματοδότησε το ουσιαστικό τέλος της χουντικής κυριαρχίας στην κοινωνία και πλέον ήταν σίγουρο ότι οι μέρες της ήταν μετρημένες. 9 μήνες μετά την εξέγερση ακολούθησε και η τπτώση της χούντας με την επιστράτευση των ίδιων των εξεγερμένων και την τραγωδία στην Κύπρο.

Σήμερα μπορούμε να κάνουμε πολλές παρομοιώσεις της κυβέρνησης με την χουντική κυβέρνηση του τότε. Αρχικά καλούμαστε να μιλήσουμε για την καταπάτηση των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης έμμεσα ή άμεσα. Η κυβέρνηση έχει σαν στόχο να εκμεταλλευτεί τους εργαζόμενους, και την νέα γενιά και να σωπάσει κάθε αντίθετη στα θελήματά της, φωνή. Σε τελική ανάλυση στοχεύει στην ενίσχυση των μεγαλοκαρχαριών (τραπεζιτών, επιχειρηματιών κ.α.) δίχως να ενδιαφέρεται για το πόσο υποβαθμίζει συνεχώς τις ζωές μας. Η φανερή εκδοχή αυτής της παρομοίωσης παρατηρείται στην καταστολή των διαμαρτυριών από ομάδες των ΜΑΤ, στην επιβολή ενός εργασιακού μεσαίωνα (μισθοί πείνας, απλήρωτη-μαύρη εργασία, εξαντλητικά ωράρια κτλ), σε προσχεδιασμένες δίκες και απαγορεύσεις απεργιών, στην διάλυση της υγείας και της παιδείας, με πολιτικά πραξικοπήματα (πράξεις νομοθετικού περιεχομένου και εφαρμογές μέτρων που δεν ψηφίζει η βουλή κ.α.) και συνολικά όλα όσα επιβάλλει το κράτος έκτακτης ανάγκης.

Βλέποντας σαν φάρο την εξέγερση του Πολυτεχνείου για το πώς μπορούμε να ριζώσουμε μία χούντα, με μία αντίστοιχη εξέγερση μπορούμε και εμείς να ανατρέψουμε την σημερινή χούντα Σαμαρά-Ε.Ε. μετατρέποντας τα σχολεία και τα πανεπιστήμια σε νέα πολυτεχνεία-κέντρα αγώνα που θα ανατρέψουν αυτήν την φασιστική κυβέρνηση και δεδομένης της διαλυτικής κρίσης που περνάει ο καπιταλισμός θα πρέπει να οργανώσουμε τους αγώνες μας και ενάντια στο ίδιο το σύστημα της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της αδικίας και του πολέμου.